

Vaig iniciar la meua vida laboral quan encara tenia cos de nena. Potser queda una mica imprecís expressar-ho així, però també caldria mencionar que en qüestions d'evolució física el meu cos sempre ha estat mandrós i de vegades, despertava mirades compassives als clients i proveïdors, que s'atansaven a la botiga que regentaven els meus pares. En plena postguerra els temps eren difícils i treballar a casa, sense haver d'anar a guanyar-se les garrofes fora, era considerat una veritable sort.

Recordo la meua joventut sempre darrera del taulell despatxant cortines i teixits per a la llar. Era la dependenta filla dels amos i el meu horari no s'acabava mai. De nit, havent sopat, anava a la meua habitació i em cremava les celles llegint qualsevol llibre que pogués arreplegar. I somiava que vivia totes aquelles històries de gent inventada que no treballava venent cortines. Fins que els pares varen decidir un bon dia que ja era prou grandeta per fer el que cal per trobar marit. I aquell estiu, al ball de la festa major, vaig saber fer el mateix que havia llegit als llibres: seduir un noi veritablement atractiu i rialler. Perquè fer-li creure que estava enamorat de mi, quan en realitat era tot el contrari, va ser una història de seducció. Es deia Pere i m'hi vaig casar, amb un vestit de núvia, de setí blanc, que m'estava molt bé.

El meu marit es va afegir a l'empresa familiar, s'encarregava del magatzem i val a dir, que ho feia amb una eficiència que ens va deixar bocabadats. Amb tots aquests canvis, vaig arribar a creure que s'encetava una època de flors i violes a la meua vida, ja que el negoci rutllava, em sentia satisfeta de tenir el Pere a la vora i de lluir-lo pels carrers de la ciutat, mentre les veïnes se'l

miraven i me l'envejaven. Però és en aquest just moment que jo considerava de felicitat, que el meu home va desaparèixer i mai més va tornar a casa. Vaig trobar una carta seva de comiat, breu, que vaig fer miques després d'haver-la rellegit unes quantes vegades.

Després d'aquest desengany i de gestionar l'absència de la millor manera que sabia, vaig concentrar-me només en la feina. Em vaig especialitzar en la creació de cortinatges decoratius per a diversos espais interiors. I en la composició d'estampats, que llavors semblaven molt extremats, i que van ser molt ben acollits pel mercat. Aquest èxit va engrescar-me i van deixar d'existir els caps de setmana, els dies lliures i tots aquells espais de temps considerats de lleure. Immersa al meu nou raconet creatiu vaig consolidar el meu negoci, tot creant una marca pròpia de cortinatge i moda per a la llar i tot això augmentat dia a dia una reconeguda admiració creixent cap a la meves creacions.

I va arribar el dia en que els pares van faltar, i jo com a única filla del matrimoni em vaig quedar sola, sola amb les meves cortines pendents d'engalanar qualsevol estança.

Activa i inesgotable em vaig plantar a l'edat de jubilació, aquella edat fronterera on la majoria de mortals desitja engegar a dida qualsevol alarma o rellotge i desprendre's d'obligacions per iniciar una vida tranquil·la.

Però jo no tenia aquesta necessitat, sentia que tot allò que havia estat aprenent durant tots aquells anys, havia de ser transmès d'alguna manera, creia

perfectament que els meus coneixements podrien contribuir a formar noves generacions o inclús adaptar aquesta experiència als temps actuals.

I va ser en aquest punt de la meva trajectòria on vaig donar el salt a la meva reveladora etapa tecnològica, però modèstia a banda, diré que no em va ser del tot feixuc.

M'he adaptat a les novetats informàtiques, així com he creat i gestiono la meva pròpia pàgina *web*, espai dedicat a consultes, assessorament i propostes de dissenys de cortines.

Sóc feliç, em sento acomodada a uns nous temps completament diferents als dels meus inicis, em sento activa, independent i autosuficient. Gaudeixo d'un dia a dia ben variat: puc enviar un *whatsapp* a una amiga per citar-la, treballar una estona escollint teixits o acabar-me una novel·la que tinc descarregada al meu *ebook*.

Visc amb el desconeixement positiu de no saber quan finalitzarà la meva vinculació laboral i amb un somriure permanent després de la petició que em vareu fer, així doncs, tal i com varem quedar, us envio un petit resum de la meva experiència, i de les meves memòries, diguem-ne així, i espero que tot plegat us serveixi per començar a traçar la línia del vostre llibre.

Davant qualsevol qüestió no dubteu en contactar amb mi, m'acomiedo agraint sincerament el vostre interès.

Joana